

Arrest

nr. 235 919 van 19 mei 2020
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN ELSLANDE
Hertjen 152/1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019 (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 november 2019 (RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 31 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VAN ELSLANDE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij, de heer A.M.A., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. U bent gehuwd met A.(...) S.(...) (CGVS X). Jullie hebben twee kinderen die in Kabul geboren zijn. Midden november verwachten jullie een derde kind.

U werkte in een ondersteunende functie op de luchthaven van Kabul. Toen u op 15 mei 2017 naar het werk wou vertrekken, werd u ontvoerd door onbekenden. Zij brachten u naar een plaats waar zij u gevangen hielden. Men vroeg u personen de luchthaven binnen te smokkelen, in tweede instantie werd u gevraagd een pakket met onbekende inhoud de luchthaven binnen te rijden. Omdat men ermee dreigde u en uw familie te vermoorden, stemde u in, waarna uw belagers u vrijlieten. U kon onmogelijk ingaan op de eisen van deze mensen en besliste daarom Afghanistan te verlaten.

U ging met uw gezin naar Mazar-i-Sharif, bleef daar enkele weken en reisde vervolgens verder naar Herat. Daarna staken jullie de grens met Iran over, om dan via Turkije naar Griekenland te gaan. Jullie kwamen in Lesbos terecht (eerst in het vluchtelingenkamp Moria, later in Kara Tepe) en waren als het ware verplicht asiel te vragen. U en uw vrouw hadden er een interview en praatten er over uw ontvoering. U en uw gezinsleden kregen de vluchtelingenstatus toegekend. Vervolgens werden jullie overgebracht naar het vasteland, meer bepaald naar de stad Larissa, waar jullie opnieuw in een vluchtelingenkamp verbleven. U ging op zoek naar werk maar vond er geen. De uitkering die jullie kregen, was onvoldoende om het kamp te verlaten en elders een eigen woonst te huren. De situatie in het kamp was bovendien erg onveilig: er werd een kleuter verkracht, vluchtelingen gingen elkaar te lijf met messen en gooiden met stenen. Door die omstandigheden was het ook quasi onmogelijk om u de Griekse taal eigen te maken. Toen jullie later in het bezit werden gesteld van identiteitskaarten en vervolgens ook van paspoorten, moesten jullie bovendien het kamp verlaten en verviel de financiële steun die jullie tot dan ontvingen.

U achtte de tijd rijp om Griekenland te verlaten en ging met uw gezin naar Duitsland, waar uw broer, moeder en twee zussen wonen. Zij hadden Afghanistan al enkele jaren eerder verlaten. Jullie waren een tijd in Duitsland alvorens naar België te komen. Op 29 augustus 2019 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Kabul waar u het slachtoffer werd van een ontvoering. De ontvoerders zullen u en uw gezin doden. Bovendien kan u ook niet terugkeren naar Griekenland. U kreeg er weliswaar de vluchtelingenstatus toegekend, maar klaagt de situatie in de kampen aan, alsook het feit dat u daar geen werk kon vinden en een bestaan uitbouwen. Verder kent u niemand in Griekenland, en was het nooit uw bedoeling daar te blijven.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw Griekse paspoort, de paspoorten van uw vrouw en kinderen, jullie Griekse verblijfsdocumenten, medische documenten (uit Griekenland) van u en uw familieleden, een foto van u tijdens het werk op de luchthaven van Kabul, een attest van uw Afghaanse werkgever, een usb-stick met daarop beelden van het leven in de Griekse opvangcentra, een attest van uw vrouw die ooit een opleiding tot politieagente zou hebben gevolgd, drie certificaten van organisaties die in Griekenland actief zijn en waarvoor u vrijwilligerswerk deed.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratieve dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden.

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u, uw vrouw en uw kinderen in Griekenland de vluchtelingenstatus kregen toegekend. Jullie werden tevens in het bezit gesteld van Griekse verblijfskaarten, afgeleverd te Lesbos op 25 juni 2018 en geldig tot 24 juni 2021, alsook leggen jullie Griekse reisdocumenten neer, afgeleverd op 2 juni 2019 en geldig tot 1 juni 2024.

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die dergelijke bescherming al in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft gekregen, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees, of wegens een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

U haalt aan dat u niet wilt teruggaan naar Griekenland omdat u daar de algemene veiligheid als ongunstig ervaren heeft. Meer bepaald hekelt u de toestanden in de kampen op Lesbos en in Larissa waar u met uw familie verbleven heeft. U en uw vrouw verwijzen naar de talrijke incidenten in die kampen, waaronder vecht- en steekpartijen tussen vluchtelingen (CGVS, p.7), de verkrachting van een kleuter (CGVS, p.13), het gooien van stenen, waarbij uw dochtertje ook eens zou zijn geraakt (CGVS, p.11), het verwonden van een man van Afrikaanse origine (CGVS, p.13) en het dealen van drugs binnen de kampen (CGVS, p.13). Hoewel het CGVS erkent dat het een algemeen bekend feit is dat de situatie in de Griekse opvangkampen precair is, dient anderzijds te worden opgemerkt dat jullie de vluchtelingenstatus kregen toegekend en dat u en uw gezin bijgevolg het volste recht hebben om zich in geval van terugkeer naar Griekenland elders in het land te vestigen, waar u zich niet bloot dient te stellen aan deze situatie. Uw vrouw bevestigt dat jullie als erkende vluchtelingen het recht hebben gelijk waar in Griekenland te gaan wonen (CGVS, vrouw, p.10) en ook u geeft aan dat jullie uiteindelijk het kamp zouden hebben moeten verlaten en "integreeren in de maatschappij" (CGVS, p.12).

Voorts heeft u een aantal motieven ingeroepen die veeleer van socio-economische aard zijn. Zo zegt u dat u niemand kan bezoeken in Griekenland, u zou er geen familie of netwerk hebben. U verklaart ook dat u geen werk vond in Griekenland en bijgevolg ook het kamp niet kon verlaten. De taallessen in het kamp waren ondermaats, het was er gevaarlijk voor kinderen om onderwijs te volgen, de financiële steun van de overheid volstond niet om uit deze situatie te geraken en een nieuw leven op te bouwen. Zonder werk kon u ook niet instaan voor het onderhoud van uw familie.

Wat dit alles betreft moet vooreerst worden opgemerkt dat deze moeilijkheden geen link hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en evenmin wijzen op een situatie die kan gedefinieerd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen evenmin kunnen overtuigen. U beweert dat met name uw zoektocht naar werk bijzonder moeilijk zou zijn verlopen. Bijgevolg had u ook geen inkomen en de kans ergens een woning te huren (CGVS, p.9). Echter rijst de vraag of het vinden van werk voor een persoon zoals u inderdaad ondoenbaar zou zijn. Nadat u als vluchteling werd erkend en naar Larissa werd overgebracht, kreeg u uw verblijfskaart (afgeleverd op 25 juni 2018) die u toeliet legale arbeid te verrichten (CGVS, p.11). Uit uw relaas kan echter niet worden opgemaakt dat u daartoe ernstige inspanningen heeft geleverd. U zou vanuit het centrum een aantal e-mails hebben gestuurd met uw cv, echter zou u geen antwoord hebben ontvangen (CGVS, p.9). U maakt, afgezien van een korte periode in de fruitpluk, geen melding van andere pogingen om betaald werk te vinden. Dat u zich zou hebben beperkt tot het sturen van enkele e-mails en verder weinig actief naar werk zocht, doet toch vragen rijzen. Overigens verklaart u ergens dat u al na ontvangst van de verblijfskaart enkel dacht aan vertrekken uit Griekenland (CGVS, p.10), wat er ook al op wijst dat u nooit de intentie had om ernstig werk te maken van uw integratie daar. Voorts gevraagd of er andere redenen waren waarom u geen werk kon vinden, haalde u aan dat u het Grieks niet machtig bent (CGVS, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het veeleer logisch is dat nieuwkomers tijd nodig hebben om zich de taal eigen te maken, en dat een gebrekkige kennis van de taal veel andere personen er niet van weerhoudt werk te vinden in sectoren waar kennis van het Grieks geen prioriteit is. Hoe dan ook zal een integratieproces, waarvan het leren van de taal slechts één aspect is, in geen enkel land zonder problemen verlopen. Verder heeft u nog verklaard dat er veel werk is in Larissa maar dat de burgemeester van deze stad werkgevers verbiedt vluchtelingen aan te nemen (CGVS, p.9). Niet alleen lijkt dit een boude

uitspraak die u op geen enkele manier staft, uw verklaringen daaromtrent lijken ook nog eens in strijd met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Immers blijkt dat de stad Larissa, vertegenwoordigd door haar burgemeester, in september 2017 een samenwerking met het UNHCR aanhing en zich engageerde om nog eens 420 erkende vluchtelingen te huisvesten in de stad (zie info administratief dossier). Allerm minst blijkt hieruit dat de stad Larissa vluchtelingen slecht gezind is. Bovendien kan worden herhaald dat u zich eender waar in Griekenland kan vestigen, bijvoorbeeld ook in Athene waar volgens uw verklaringen organisaties actief zijn die vluchtelingen helpen (CGVS, p.12). Wat betreft uw overige klachten met betrekking tot de opvang die jullie kregen, merkt het CGVS op dat de door u aangehaalde feiten weinig zwaarwichtig en zelfs overtrokken lijken. De taallessen zouden door de aankomst van telkens weer nieuwe asielzoekers niet op niveau zijn geweest (CGVS, p.10), de maandelijkse uitkering van 400 euro noemt u onvoldoende (CGVS, p.10), de opvang in de kampen een ramp, het kamp zou bovendien te ver van de bewoonde wereld hebben gelegen (CGVS, p.13). Echter stelt het CGVS alleen maar vast dat Griekenland, dat zoals geweten budgettaire problemen heeft, u en uw gezin lang na het toekennen van de vluchtelingenstatus onderdak bood hoewel dat strikt genomen niet langer noodzakelijk was, dat u enigszins financieel werd ondersteund, dat u toegang had tot gezondheidszorg (CGVS, p.11) en in het kamp een taalcursus aangeboden kreeg (CGVS, p.10). Wat tot slot betreft uw verklaring dat u niet in Griekenland wou blijven omdat u daar niemand kent (CGVS, p.8), merkt het CGVS op dat dergelijk motief bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Bovendien verblijft uw eigen familie in Duitsland (CGVS, p.3), waar u geen asiel wou vragen, en de familie van uw vrouw in Griekenland (CGVS, vrouw, p.5), waar u niet wou blijven. U opteerde er integendeel voor naar België te komen hoewel jullie hier slechts één familielid hebben, namelijk een oom van uw vrouw (CGVS, p.4).

Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U en uw gezinsleden hebben de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.”

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status

voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De verblijfskaarten, de reisdocumenten en de taskara bevestigen uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden. De foto en het attest van uw werkgever bewijzen dat u eertijds op de luchthaven van Kabul werkte. De certificaten tonen aan dat u in Griekenland vrijwilligerswerk deed in het kamp. De beelden die u in het kamp maakte (terug te vinden op de usb), moeten bewijzen dat de situatie daar moeilijk is. Dit zijn allemaal elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De medische documenten uit Griekenland tonen aan dat jullie bij aankomst daar werden onderworpen aan een medisch onderzoek. Eén document geeft aan dat bij u PTSD werd vastgesteld. Hoe men in juli 2017 tot die bevinding kwam, kan u echter niet verduidelijken (CGVS, p.14). Bovendien maakte u daarvoor geen melding van problemen die verband zouden houden met PTSD en bleek tijdens het onderhoud nooit dat u in nood verkeerde. Verder heeft u op het einde van het onderhoud bij het CGVS wel aangegeven dat u "nervus" bent, last heeft van zenuwen alsook moeilijk slaapt (CGVS, p.13). Het probleem zou in België wat erger zijn geworden, u kreeg daarom pillen voorgeschreven (CGVS, p.13). Verwacht mag worden dat dergelijk basiszorg indien nodig ook in Griekenland voorhanden is. U legt geen documenten neer waaruit zou blijken dat u zich niet in Griekenland zou kunnen vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan maar wel naar Griekenland waar u internationale bescherming geniet.”

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij, mevrouw A.S., als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Kabul. U bent gehuwd met A.(...) A.(...) M.(...) (CGVS X). Jullie hebben twee kinderen die in Kabul geboren zijn. Midden november verwachten jullie een derde kind.

Uw man werkte in een ondersteunende functie op de luchthaven van Kabul. Toen hij op 15 mei 2017 naar het werk wou vertrekken, werd uw man ontvoerd door onbekenden. Zij brachten hem naar een plaats waar hij gevangen gehouden werd. Men vroeg uw man personen de luchthaven binnen te smokkelen, in tweede instantie werd hij gevraagd een pakket met onbekende inhoud de luchthaven binnen te rijden. Omdat men ermee dreigde hem en zijn familie te vermoorden, stemde uw man in,

waarna zijn belagers hem vrijlieten. Uw man kon onmogelijk ingaan op de eisen van deze mensen en besliste daarom Afghanistan te verlaten.

U vluchtte met uw gezin naar Mazar-i-Sharif, bleef daar enkele weken en reisde vervolgens verder naar Herat. Daarna staken jullie de grens met Iran over, om dan via Turkije naar Griekenland te gaan. Jullie kwamen in Lesbos terecht (eerst in het vluchtelingenkamp Moria, later in Kara Tepe) en waren als het ware verplicht asiel te vragen. U en uw man hadden er een interview en praatten er over de ontvoering. Jullie kregen de vluchtelingenstatus toegekend. Vervolgens werden jullie overgebracht naar het vasteland, meer bepaald naar de stad Larissa, waar jullie opnieuw in een vluchtelingenkamp verbleven. Uw man ging op zoek naar werk maar vond er geen. De uitkering die jullie kregen, was onvoldoende om het kamp te verlaten en elders een eigen woonst te huren. De situatie in het kamp was bovendien erg onveilig: er werd een kleuter verkracht, vluchtelingen gingen elkaar te lijf met messen en gooiden met stenen. Door die omstandigheden was het ook quasi onmogelijk om de Griekse taal te leren. Toen jullie later in het bezit werden gesteld van identiteitskaarten en vervolgens ook van paspoorten, moesten jullie bovendien het kamp verlaten en verviel de financiële steun die jullie tot dan ontvingen.

Uw man achtte de tijd rijp om Griekenland te verlaten en jullie gingen naar Duitsland, waar uw man familie heeft (zijn broer, moeder en twee zussen). Zij hadden Afghanistan al enkele jaren eerder verlaten. Jullie waren een tijd in Duitsland alvorens naar België te komen. Op 29 augustus 2019 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Kabul waar uw man het slachtoffer werd van een ontvoering. De ontvoerders zullen u en uw gezin doden. Bovendien kan u ook niet terugkeren naar Griekenland. U kreeg er weliswaar de vluchtelingenstatus toegekend, maar klaagt de situatie in de kampen aan, alsook het feit dat uw man daar geen werk kon vinden. Verder was het ook nooit jullie bedoeling daar te blijven.

Ter staving van jullie verzoek leggen jullie volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), uw Griekse paspoort, de paspoorten van uw man en kinderen, jullie Griekse verblijfsdocumenten, medische documenten (uit Griekenland) van u en uw familieleden, een foto van uw man tijdens het werk op de luchthaven van Kabul, een attest van zijn Afghaanse werkgever, een usb-stick met daarop beelden van het leven in de Griekse opvangcentra, een attest in verband met een opleiding tot politieagente, drie certificaten van organisaties die in Griekenland actief zijn en waarvoor uw man vrijwilligerswerk deed.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U geeft aan dat uw mentale situatie niet goed is. U slaapt slecht, wordt snel boos en bent angstig. U wijt uw mentale toestand aan de feiten die zich in Afghanistan voordeden (de ontvoering van uw man) en aan zaken die onderweg zijn gebeurd (CGVS, p.2, 3). Echter geeft u niet aan dat uw problemen een impact zouden hebben op het onderhoud, noch is zulks tijdens het onderhoud gebleken.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden vastgesteld dat u zich voor uw verzoek om internationale bescherming beroept op de motieven die ook al door uw man A.(...) A.(...) M.(...) werden aangebracht. In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

Op basis van uw verklaringen en van de documenten in uw administratieve dossier blijkt dat u, uw vrouw en uw kinderen in Griekenland de vluchtelingenstatus kregen toegekend. Jullie werden tevens in het bezit gesteld van Griekse verblijfskaarten, afgeleverd te Lesbos op 25 juni 2018 en geldig tot 24 juni

2021, alsook leggen jullie Griekse reisdocumenten neer, afgeleverd op 2 juni 2019 en geldig tot 1 juni 2024.

Artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die dergelijke bescherming al in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft gekregen, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij de vreemdeling elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in deze lidstaat geen beroep meer kan doen op de bescherming die hem al werd toegekend wegens het bestaan van een gegronde vrees, of wegens een reëel risico op ernstige schade of onmenselijke of vernederende levensomstandigheden.

In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op ernstige schade.

U haalt aan dat u niet wilt teruggaan naar Griekenland omdat u daar de algemene veiligheid als ongunstig ervaren heeft. Meer bepaald hekelt u de toestanden in de kampen op Lesbos en in Larissa waar u met uw familie verbleven heeft. U en uw vrouw verwijzen naar de talrijke incidenten in die kampen, waaronder vecht- en steekpartijen tussen vluchtelingen (CGVS, p.7), de verkrachting van een kleuter (CGVS, p.13), het gooien van stenen, waarbij uw dochtertje ook eens zou zijn geraakt (CGVS, p.11), het verwonden van een man van Afrikaanse origine (CGVS, p.13) en het dealen van drugs binnen de kampen (CGVS, p.13). Hoewel het CGVS erkent dat het een algemeen bekend feit is dat de situatie in de Griekse opvangkampen precair is, dient anderzijds te worden opgemerkt dat jullie de vluchtelingenstatus kregen toegekend en dat u en uw gezin bijgevolg het volste recht hebben om zich in geval van terugkeer naar Griekenland elders in het land te vestigen, waar u zich niet bloot dient te stellen aan deze situatie. Uw vrouw bevestigt dat jullie als erkende vluchtelingen het recht hebben gelijk waar in Griekenland te gaan wonen (CGVS, vrouw, p.10) en ook u geeft aan dat jullie uiteindelijk het kamp zouden hebben moeten verlaten en "integreerders in de maatschappij" (CGVS, p.12).

Voorts heeft u een aantal motieven ingeroepen die veeleer van socio-economische aard zijn. Zo zegt u dat u niemand kan bezoeken in Griekenland, u zou er geen familie of netwerk hebben. U verklaart ook dat u geen werk vond in Griekenland en bijgevolg ook het kamp niet kon verlaten. De taallessen in het kamp waren ondermaats, het was er gevaarlijk voor kinderen om onderwijs te volgen, de financiële steun van de overheid volstond niet om uit deze situatie te geraken en een nieuw leven op te bouwen. Zonder werk kon u ook niet instaan voor het onderhoud van uw familie.

Wat dit alles betreft moet vooreerst worden opgemerkt dat deze moeilijkheden geen link hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en evenmin wijzen op een situatie die kan gedefinieerd worden als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaringen evenmin kunnen overtuigen. U beweert dat met name uw zoektocht naar werk bijzonder moeilijk zou zijn verlopen. Bijgevolg had u ook geen inkomen en de kans ergens een woning te huren (CGVS, p.9). Echter rijst de vraag of het vinden van werk voor een persoon zoals u inderdaad ondoenbaar zou zijn. Nadat u als vluchteling werd erkend en naar Larissa werd overgebracht, kreeg u uw verblijfskaart (afgeleverd op 25 juni 2018) die u toeliet legale arbeid te verrichten (CGVS, p.11). Uit uw relaas kan echter niet worden opgemaakt dat u daartoe ernstige inspanningen heeft geleverd. U zou vanuit het centrum een aantal e-mails hebben gestuurd met uw cv, echter zou u geen antwoord hebben ontvangen (CGVS, p.9). U maakt, afgezien van een korte periode in de fruitpluk, geen melding van andere pogingen om betaald werk te vinden. Dat u zich zou hebben beperkt tot het sturen van enkele e-mails en verder weinig actief naar werk zocht, doet toch vragen rijzen. Overigens verklaart u ergens dat u al na ontvangst van de verblijfskaart enkel dacht aan vertrekken uit Griekenland (CGVS, p.10), wat er ook al op wijst dat u nooit de intentie had om ernstig werk te maken van uw integratie daar. Voorts gevraagd of er andere redenen waren waarom u geen werk kon vinden, haalde u aan dat u het Grieks niet machtig bent (CGVS, p.9). Dient evenwel te worden opgemerkt dat het veeleer logisch is dat nieuwkomers tijd nodig hebben om zich de taal eigen te maken, en dat een gebrekkige kennis van de taal veel andere personen er niet van weerhoudt werk te vinden in sectoren waar kennis van het Grieks geen prioriteit is. Hoe dan ook zal een integratieproces, waarvan het leren van de taal slechts één aspect is, in geen enkel land zonder problemen verlopen. Verder heeft u nog verklaard dat er veel werk is in Larissa maar dat de burgemeester van deze stad werkgevers verbiedt vluchtelingen aan te nemen (CGVS, p.9). Niet alleen lijkt dit een boude uitspraak die u op geen enkele manier staft, uw verklaringen daaromtrent lijken ook nog eens in strijd met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Immers blijkt dat de stad Larissa, vertegenwoordigd door haar burgemeester, in september 2017 een samenwerking met het

UNHCR aanhing en zich engageerde om nog eens 420 erkende vluchtelingen te huisvesten in de stad (zie info administratief dossier). Allerm minst blijkt hieruit dat de stad Larissa vluchtelingen slecht gezind is. Bovendien kan worden herhaald dat u zich eender waar in Griekenland kan vestigen, bijvoorbeeld ook in Athene waar volgens uw verklaringen organisaties actief zijn die vluchtelingen helpen (CGVS, p.12). Wat betreft uw overige klachten met betrekking tot de opvang die jullie kregen, merkt het CGVS op dat de door u aangehaalde feiten weinig zwaarwichtig en zelfs overtrokken lijken. De taallessen zouden door de aankomst van telkens weer nieuwe asielzoekers niet op niveau zijn geweest (CGVS, p.10), de maandelijkse uitkering van 400 euro noemt u onvoldoende (CGVS, p.10), de opvang in de kampen een ramp, het kamp zou bovendien te ver van de bewoonde wereld hebben gelegen (CGVS, p.13). Echter stelt het CGVS alleen maar vast dat Griekenland, dat zoals geweten budgettaire problemen heeft, u en uw gezin lang na het toekennen van de vluchtelingenstatus onderdak bood hoewel dat strikt genomen niet langer noodzakelijk was, dat u enigszins financieel werd ondersteund, dat u toegang had tot gezondheidszorg (CGVS, p.11) en in het kamp een taal cursus aangeboden kreeg (CGVS, p.10). Wat tot slot betreft uw verklaring dat u niet in Griekenland wou blijven omdat u daar niemand kent (CGVS, p.8), merkt het CGVS op dat dergelijk motief bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Bovendien verblijft uw eigen familie in Duitsland (CGVS, p.3), waar u geen asiel wou vragen, en de familie van uw vrouw in Griekenland (CGVS, vrouw, p.5), waar u niet wou blijven. U opteerde er integendeel voor naar België te komen hoewel jullie hier slechts één familielid hebben, namelijk een oom van uw vrouw (CGVS, p.4).

Als persoon die internationale bescherming geniet, heeft u binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Europese Unie zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met uw status.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U en uw gezinsleden hebben de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden."

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende

internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

Onverminderd het voorgaande kunt u een aanvraag tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking gedurende achttien maanden in België verbleven heeft en de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden beperkt werd.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De verblijfskaarten, de reisdocumenten en de taskara bevestigen uw identiteit en de identiteit van uw gezinsleden. De foto en het attest van uw werkgever bewijzen dat u eertijds op de luchthaven van Kabul werkte. De certificaten tonen aan dat u in Griekenland vrijwilligerswerk deed in het kamp. De beelden die u in het kamp maakte (terug te vinden op de usb), moeten bewijzen dat de situatie daar moeilijk is. Dit zijn allemaal elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De medische documenten uit Griekenland tonen aan dat jullie bij aankomst daar werden onderworpen aan een medisch onderzoek. Eén document geeft aan dat bij u PTSD werd vastgesteld. Hoe men in juli 2017 tot die bevinding kwam, kan u echter niet verduidelijken (CGVS, p.14). Bovendien maakte u daarvoor geen melding van problemen die verband zouden houden met PTSD en bleek tijdens het onderhoud nooit dat u in nood verkeerde. Verder heeft u op het einde van het onderhoud bij het CGVS wel aangegeven dat u "nervuus" bent, last heeft van zenuwen alsook moeilijk slaapt (CGVS, p.13). Het probleem zou in België wat erger zijn geworden, u kreeg daarom pillen voorgeschreven (CGVS, p.13). Verwacht mag worden dat dergelijk basiszorg indien nodig ook in Griekenland voorhanden is. U legt geen documenten neer waaruit zou blijken dat u zich niet in Griekenland zou kunnen vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan maar wel naar Griekenland waar u internationale bescherming geniet."

2. Over de rechtspleging

De heer A.M.A (eerste verzoeker), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X, is de echtgenoot van mevrouw A.S. (tweede verzoekster), wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV X. Eerste en tweede verzoekers beroepen zich op dezelfde motieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde weigeringsmotieven. In hun respectieve verzoekschriften, vechten beide hetzelfde aan. Gelet op het voorgaande, dienen de twee zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, te worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

3.2. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Meer bepaald werd hen in 2018 internationale bescherming toegekend in Griekenland. Verzoekers verkregen de vluchtelingenstatus. Deze vaststelling wordt in hun verzoekschriften niet betwist.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat *“de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie”*. Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

3.3. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschriften hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland en de algemene onveiligheidssituatie in de vluchtelingenkampen in herinnering brengen, onderstreept de Raad evenwel dat verzoekende partijen nog steeds niet concreet aantonen dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. De Raad benadrukt hierbij dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

In casu wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen evenwel vastgesteld dat uit de verklaringen van verzoekende partijen geenszins blijkt dat zij een ernstige poging hebben ondernomen om hun leven uit te bouwen in Griekenland. Tevens wordt opgemerkt dat uit hun verklaringen blijkt dat zij lang na het toekennen van de vluchtelingenstatus onderdak kregen hoewel dat strikt genomen niet langer noodzakelijk was, dat verzoekers enigszins financieel werden ondersteund, dat zij toegang hadden tot gezondheidszorg en in het kamp een taal cursus aangeboden kregen. Uit de bestreden beslissingen blijkt dan ook dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoekende partijen slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu zij niet verder komen dan het herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontkrachten.

Waar verzoekers in hun verzoekschriften aangeven dat eerste verzoeker meermaals gesolliciteerd heeft als tolk in Griekenland en de e-mails die hij desbetreffend stuurde samen met zijn cv bij hun verzoekschriften voegen, stelt de Raad vast dat eerste verzoeker hiermee slechts zijn verklaringen herhaalt. In de bestreden beslissing werd desbetreffend terecht geoordeeld dat:

“Echter rijst de vraag of het vinden van werk voor een persoon zoals u inderdaad ondoenbaar zou zijn. Nadat u als vluchteling werd erkend en naar Larissa werd overgebracht, kreeg u uw verblijfskaart (afgeleverd op 25 juni 2018) die u toeliet legale arbeid te verrichten (CGVS, p.11). Uit uw relaas kan echter niet worden opgemaakt dat u daartoe ernstige inspanningen heeft geleverd. U zou vanuit het centrum een aantal e-mails hebben gestuurd met uw cv, echter zou u geen antwoord hebben ontvangen (CGVS, p.9). U maakt, afgezien van een korte periode in de fruitpluk, geen melding van andere pogingen om betaald werk te vinden. Dat u zich zou hebben beperkt tot het sturen van enkele e-mails en verder weinig actief naar werk zocht, doet toch vragen rijzen. Overigens verklaart u ergens dat u al na ontvangst van de verblijfskaart enkel dacht aan vertrekken uit Griekenland (CGVS, p.10), wat er ook al op wijst dat u nooit de intentie had om ernstig werk te maken van uw integratie daar.” Het neerleggen van deze e-mails en zijn cv wijzigt hier niets aan.

In de persoonlijke brief van verzoeker die verzoekers eveneens bij hun verzoekschriften voegen, herhaalt verzoeker eveneens zijn verklaringen omtrent het vinden van werk in Griekenland en maakt hij

de vergelijking met de situatie in België. Dit volstaat echter niet om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te stellen. Het gegeven dat andere mensen in het kamp te Sint-Niklaas die verbleven hebben in Griekenland bevestigen dat Griekenland discrimineert ten aanzien van Afghaanse inwoners is slechts een boude en subjectieve bewering die op geen enkele wijze wordt ondersteund. De Raad ziet ook niet in welke wijze de door verzoekers neergelegde geboorteakte van hun pasgeboren dochter een ander licht zou kunnen werpen op de vaststellingen van de bestreden beslissingen. Dit wordt overigens door verzoekers niet nader toegelicht.

3.4. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

3.5. De Raad onderstreept ten slotte nog dat, zo blijkt uit wat voorafgaat, verzoekende partijen niet *in concreto* aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekende partijen in Griekenland als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. De levensomstandigheden van verzoekende partijen kunnen er niet beschouwd worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.6. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

3.7. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

3.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend twintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF